

HOOFDSTUK 14

LIEFDE UIT EEN VER VERLEDEN

Het scherm van Felix gaf nog steeds dezelfde saaie en hypnotiserende ruis weer. Andreas lag in een fauteuil naast het bureau van de Franse jongen.

Nielsen was net vertrokken met de zwarte Vespa om de buurt te verkennen. Hij werd gek in die villa en ging de noordkant van Verona en de omgeving van de academie uitkammen: het *Parco Regionale della Lessinia*. Andreas zou de zuidkant van de stad voor zijn rekening nemen. Ware het niet dat de ladykiller meer zin had om eerst nog even rustig, op z'n dooie gemak, een kommetje ontbijtgranen naar binnen te werken. Hij wierp een vuile sok naar Felix' hoofd.

'Zet dat scherm eens uit. Ik word daar misselijk van!'

Felix glimlachte kort en schudde van *nee*. Duidelijke orders van Nielsen. Al was de kans minimaal, het signaal uit de halsketting van Erika *kon* nog terugkomen.

De jongens hadden pas de volgende dag afgesproken met Erika. Dan zou hun undercovermeisje de jongens *live brieven* over de info die ze inmiddels vergaard had, en wie zich op de academie verdacht gedroeg. Nu het beeld en dus hun enige bron van informatie het begeben had, richtte Nielsen zijn pijlen vol op Pablo Ricci, de jongen die Marco vóór zijn dood ontmoet had, en die in GHB en RDX handelde.

Felix tikte de letters op zijn toetsenbord bijna stuk. Hij *hackte* ver-

schillende overheidsdiensten in Italië en Spanje, op zoek naar Pablo's naam. Andreas geeuwde en zat naar het scherm van zijn smartphone te kijken, naar het nummer van Florence. Even glimlachte hij. Hij had zin om een berichtje te sturen. Maar een jongen mag niet te gemakkelijk toehappen. Daar knapte een meisje op af. Hij kon haar beter nog even laten sudderen.

'Aha!' zei Felix met een tevreden lachje om z'n mond. 'Ik heb hem gevonden. Pablo Ricci, eenentwintig jaar oud. Geboren en getogen in Verona. Hier staat dat hij momenteel geen werk heeft. Hij heeft ook geen strafblad ... is wel een keertje voorgeleid bij de jeugdrechtter. Geen veroordeling.'

Andreas ging bij Felix staan. Die ramde lustig door op de toetsen.

'De vraag is alleen ... Is er een link tussen Pablo en Enrico's academie?' mijmerde Felix.

'Maakt dat zoveel uit? Je leest nu zelf wat ik al zei. Die Pablo is geen dikke vis. Dat is gewoon een koerier, werkt voor een criminele organisatie of voor weet ik veel wie ... en het zijn DIE gasten die we moeten hebben. Niet die loopjongen.'

'Het is een begin', zei Felix, en hij toverde een nieuwe lading gegevens over Pablo's identiteit op zijn computer tevoorschijn. Andreas keek geïnteresseerd mee.

'Dus ... jij hebt gewoon de gegevens van die kerel gehackt?'

'Cool hè? Bij overheidsinstellingen kan je echt heel gemakkelijk inbreken!' zei Felix trots.

'Dus, dan kan je van iedereen informatie vinden? Ook van bijvoorbeeld ... euh ... Erika?'

Felix keek verbaasd op.

'Kijk me nu niet zo verbaasd aan! Zo gek is dat toch niet? Jij bent er toch zeker ook wel nieuwsgierig naar wie die meid in werkelijkheid is?'

Felix zat met een gewetensprobleem. Nielsen had hem uitdrukkelijk gevraagd hard door te werken op Pablo Ricci, maar de computer nerd was eigenlijk zelf ook veel te nieuwsgierig naar het nieuwe Mortis meisje.

‘Misschien kan ik maar beter verder werken’, zuchtte hij. ‘Trouwens, we weten haar achternaam niet!’

Als er iets was wat Brian Bailey beschermdde, dan was het wel de identiteit en het verloren verleden van zijn *Team Mortis* tieners. Hij verbood de jongeren zelfs tegen elkaar te spreken over hun *vorige leven*. Maar Andreas was al jaren de beste vriend van Nielsen en wist dat die de achternaam van zijn moeder droeg.

‘Probeer eens via Leroy.’

Felix knikte. *Nielsens achternaam, Erika’s neef. Geen slecht idee.*

Zijn vingers gleden zo snel hij kon over het toetsenbord.

‘Erika Leroy. Nee. Enkel eentje van acht uit Frankrijk.’

Hij liet Erika’s en Nielsens voornamen door verschillende zoekmachines rollen: ‘+ Leroy’. Geen resultaten. Geen resultaten. Maar toen ineens: Bingo!

Op één site werd de naam van Nielsen Leroy vermeld naast die van Erika Storm. Andreas glimlachte. Een kleine, onduidelijke foto gaf het lieve snoetje van Erika net voldoende weer. Op de afbeelding was ze een jaar of zeven. Andreas zou haar op het eerste gezicht misschien niet herkend hebben, maar haar helblauwe ogen en typische roodbruine haren maakten alle twijfel overbodig.

‘Storm. Wat een stomme achternaam!’

Nu was het kinderspel. Een paar klikken en Felix had de gegevens te pakken.

‘Erika Storm, zestien jaar oud. Heeft veel thuisadressen gehad, voornamelijk in Europa. Het laatste was in België. Ze is daar een paar dagen geleden gestorven door verdrinking, in de Zuid-Willemsvaart in Belgisch Limburg.’

Andreas schamperde.

‘Toepasselijk van Brian.’

‘Wow! Nu snap ik waarom hij haar gerekruteerd heeft voor *Dossier QL1*. Erika heeft negen jaar op topniveau ballet gedanst!’

‘Ze deed dat niet slecht’, mijmerde Andreas.

‘Hoezo? Wanneer heb je haar zien dansen?’

Andreas kleurde een beetje.

‘Gewoon. Ik dacht wel dat ze talent had, meer niet.’

Hij veerde snel overeind en nam de halve kom cornflakes mee. Het gluurverhaal van gisteravond wilde hij absoluut niet delen met zijn Mortis makker. Felix las verder en zette grote ogen op bij de informatie die hij voorgeschoteld kreeg.

‘Natuurlijk! Dat ik daar niet eerder aan gedacht heb! Weet jij wie de ouders zijn van Erika?’

Andreas schudde het hoofd. De Paus?

‘Storm. Simon Storm en Femke Leroy!’

Andreas verslikte zich bijna in z’n cornflakes en ging naast Felix zitten. De Franse jongen loog niet. Erika was de dochter van twee van de meest befaamde Europese undercoveragenten die er ooit geweest waren. Hun verhaal werd doorverteld van agent op agent. Ook de tieners vertelden de geschiedenis al door!

Simon Storm was al MI-6 agent toen hij tweeëntwintig was, uitzonderlijk jong voor de Britse inlichtingendienst. Hij voerde meer dan achttien zware undercoveroperaties uit in de groezeligste milieus. Zo zou hij ooit aan de slag zijn gegaan als straatvechter in Taiwan. Daar moest hij vechten voor zijn leven in *full contact* kooigevechten, het soort wedstrijden waarbij serieus gegokt werd en waarbij heel wat straatvechters het leven lieten. Hij riskeerde zijn leven voor de goede zaak: een onderzoek naar mensenhandel.

Femke Leroy was bekend om een van de langstlopende infiltraties ooit. Meer dan een jaar lang leefde ze undercover in een Hongaarse sekte, leefde ze op water en brood en moest ze vechten tegen de negatieve invloeden van buitenaf. Niemand kan zich voorstellen hoe moeilijk het voor haar was om het hoofd koel en onbevangen te houden terwijl een complete sekte op je inwerkt, je met woorden probeert te *brainwashen* en je elk moment van de dag probeert te drogeren.

De twee stierven een jaar of tien geleden, toen ze samen aan een

zaak werkten. Maar hun verhaal werd sindsdien als een legende doorverteld.

‘Het is misschien maar een verhaal, maar ... weet je wat ze mij altijd vertelden?’ aarzelde Felix. ‘Dat Femke en Simon werden afge- maakt voor de ogen van hun kind. Stel je voor ...’

Andreas knikte. Zo was het hem ook verteld. Hij kon niet bevatten dat dit verhaal over Erika zou kunnen gaan. Zou zij de dood van haar ouders inderdaad meegemaakt hebben?

‘Alleen. Ze hebben mij nooit verteld HOE haar ouders precies gestorven zijn’, mijmerde Felix.

‘Mij ook niet,’ zei Andreas, ‘maar ik heb zo’n vermoeden dat het met water te maken heeft.’

*

Drie uur lang hadden Erika en de andere meisjes les gekregen van Enrico Moretti. Hij was een veeleisende man. Maar Erika kon zijn manier van werken, de vaart waarmee hij tewerk ging en de tips die hij gaf, wel waarderen. Enrico was een vakman, een uniek talent.

Florence en Erika waren de laatste twee die na de *cooling down* de balletzaal verlieten. Florence volgde Erika waar ze ook ging. Ze had genoten van de manier waarop Erika danste en wilde van alles weten.

‘Waar heb je dat geleerd? Je moet me echt eens tonen hoe jij die *déboulé* aan die *piqué* koppelt. Super!’

Erika mocht Florence wel. Ze was een van de meest getalenteerde meisjes van de academie, goudeerlijk, en bovendien ook een van de weinigen die met beide benen op de grond stond.

‘Ik denk,’ zei Erika oprecht, ‘dat, als er eentje is die *Juliet* kan dansen, jij het wel bent!’

Florence was weliswaar bang om wat er allemaal gebeurd was met Rachele en Laisa, toch zou ze het *vergiftigde geschenk* met plezier ontvangen. Ze had de afgelopen dagen stiekem gehoopt dat ze Violetta misschien de loef af kon steken in de laatste rechte lijn naar de voorstelling. Nu ze Erika had zien dansen leken haar kansen verkeken.

‘Laten we hopen dat de beste wint.’

De deur van de gang werd dichtgeslagen. Violetta en enkele andere meisjes stonden tegenover Erika en Florence. Violetta keek Florence met een dreigende blik in haar ogen aan.

‘Tot later?’ glimlachte ze vals.

Florence nam Erika bij de hand.

‘Kom, we gaan hier weg.’

Maar Violetta versperde Erika de weg.

‘Weet je waar ik een hekel aan heb? Aan zo’n stomme burgertrut uit Bologna die hierheen komt en denkt dat de academie van haar is.’

Opnieuw probeerde Erika langs Violetta te lopen. De brunette duwde haar hard achteruit.

‘Ik dacht dat je slimmer was. Loop me niet meer in de weg. Een ongelukje is snel gebeurd, rooie!’

‘Ik zou maar wat vriendelijker zijn’, glimlachte Erika. ‘Als je tenminste nog bijles wilt ...’

Violetta gaf haar opnieuw een duw.

‘Hé! Handen thuis!’ riep Erika.

‘Ik doe hier wat ik wil. Heb je dat nu nog niet door?’

Ook het meisje achter Erika gaf haar een duw.

‘Ik zeg het geen tweede keer!’ waarschuwde Erika.

Violetta trok een lelijk gezicht en schopte met een rake trap tegen Erika’s enkel. Het lichtgewichtje aarzelde geen seconde. Met een ferme rechtse hoek sloeg ze Violetta hard op het oog.

Het rijkeluismeisje vloog achterover op de grond, voelde aan haar bloedende wenkbrauw, en gilte de hele gang bij elkaar. Het geschreeuw had iets van een krijsende kalkoen. Florence en de meisjes stonden versteld en deden een pasje achteruit. Waar had Erika zo leren slaan?

‘Ik heb je toch gezegd me met rust te laten! Trut!’

*

Enrico kwam door de gang aangestormd en tikte woest de vijf-

cijferige code van z'n kantoor in. Typisch dat de zelfingenomen choreograaf als enige in het hele gebouw een toegangscode had gekozen met een extra cijfer. Erika had zijn bevelen zonder aarzelen uitgevoerd en was gaan zitten op de mooie leren stoel bij het bureau. Violetta snikte gemaakt en ging naast Erika zitten. Er rolden nog wat bloeddruppeltjes over haar wang.

Erika probeerde oogcontact met de choreograaf te vermijden. Violetta kon door het ijspak op haar pijnlijk bloedende oog geen oogcontact meer maken.

'Het is hier een dansschool. Geen karateclub! Ik zal hier geen onruststokers tolereren!' brulde hij terwijl hij langs zijn prachtige dressoirkast heen en weer liep. Enrico keek vanuit zijn kantoor, hoog in de toren van de academie, neer op het binnenplein. Het raam waarvoor hij nu stond was een van de twee wakende ogen.

'Ze sloeg me gewoon op mijn oog!' gilte Violetta. 'Ik deed helemaal niks!'

'Niet waar', fluisterde Erika.

'Ze is compleet gek! Een zottin!'

'Zwijg! Allebei! Nog één zo'n frats en jullie kunnen allebei naar huis. Begrepen?'

Erika was zo slim om haar mond te houden. Maar Violetta koos voor de rol van *drama queen* en schold Erika de huid vol.

'Ik bel naar mijn vader. En naar mijn advocaat. Die plukt jou en je hele familie Fabiano kaal! En dan zal je niet meer lachen want ...'

Met een simpele blik snoerde Enrico haar de mond.

'Mond dicht en mijn kantoor uit. Nu!'

Violetta kreunde gefrustreerd en ging de kamer uit. Ze kon haar oren niet geloven! Erika stond op. Haar stoel kraste over het houten parket.

'Jij niet Erika', zei Enrico koel.

Het meisje ging weer zitten. Enrico staarde uit het raam naar het binnenplein. Het maakte Erika zenuwachtig. Ze keek naar haar trillende handen.

'Ik begrijp dat je nerveus bent als je in één kamer bent met een man als ik.'

Hij draaide zich om, glimlachte, en ging op de rand van zijn bureau zitten.

‘Erika Fabiano. Raar dat ik je naam niet kende. Je hebt talent.’

Ze wikte zijn woorden. Wat moest ze met zijn compliment?

‘Dank u wel, ik voel me vereerd.’

‘Waar heb je je opleiding gehad?’

‘In Bologna.’

‘Pff, daar zijn geen academies met naam.’

‘Het was in een kleine privéschool. Ik kreeg les van mevrouw Elise d’Arco.’

Enrico knikte. Hij leek haar ingestudeerde verhaal te geloven.

‘Je weet natuurlijk al dat we over enkele dagen *Romeo & Juliet* opvoeren. Dat wordt zo ongeveer de belangrijkste voorstelling uit mijn carrière.’

Hij nam een foto van zijn bureau en glimlachte naar de wondermooie vrouw die erop stond.

‘Ken je haar? Jianna Figini. Het is voor haar dat we zo hard werken aan het stuk.’

‘En president Rodrigues?’ vulde Erika aan.

‘Jianna is nog steeds een goeie vriendin van mij. Ze is charmant, knap en getalenteerd. Een bijzondere vrouw. Ze was mijn eerste echte grote liefde.’

Was? Iets in Erika vertelde haar dat Enrico nog steeds veel van Jianna hield. Enrico en Jianna waren ooit een koppeltje, toen ze achttien jaar oud waren. Samen hadden ze de hoofdrollen gedanst in een balletvoorstelling, *Romeo & Juliet*. Over die glansprestatie werd nu nog gesproken, over hun passionele relatie al een stuk minder. Het duurde maar een maand of zes. Ze waren niet voor elkaar gemaakt, te verschillende karakters, maar de liefde bleef. Enrico wilde schitteren voor haar, in *hun* voorstelling.

De choreograaf kwam vlak bij Erika staan en keek het tienermeisje strak in de ogen.

‘Ik wil dat deze opvoering van Prokofiev’s prachtige *Romeo & Juliet*

de beste aller tijden wordt. Jarenlang ben ik er dag en nacht mee bezig geweest. Ik ademde het verhaal, ik droomde het verhaal, ik leefde het verhaal. De *casting* was perfect. Alle puzzelstukken pasten in elkaar. En nu wil iemand dat allemaal kapot maken. Als ik zou weten wie, dan zou ik ...'

Enrico verbeet zijn woede en kwam weer tot zichzelf in het bijzijn van het balletmeisje.

'Ik had een zeer ervaren *Juliet* rondlopen, hier in de academie. Rachele Traini zou het geweldig doen. Maar een week of vier geleden werd ze zomaar brutaal uit mijn verhaal gerukt!'

Enrico tikte op een grote groepsfoto: alle meisjes van de academie poseerden in balletkleding op het binnenplein. Erika herkende het engelengezichtje met haar goudblonde haren meteen.

'Gelukkig kon ik rekenen op mijn supertalentje, mijn muze. Misschien was Laisa Blanco nog perfecter in de rol van *Juliet*, ondanks haar jonge leeftijd. Je had haar eens moeten zien dansen ...' Hij keek Erika aan en het meisje antwoordde met een lieve glimlach.

'Maar het noodlot sloeg opnieuw toe. Twee weken later verdween ook zij uit mijn verhaal. Mijn wereld stortte in.'

Enrico zuchtte terneergeslagen. Laisa was het verlengde van zijn droom.

'Vijf dagen voor de voorstelling ... en geen van de meisjes hier komt nog maar in de buurt van hoe *Juliet* gedanst moet worden. Maar toen dwarrelde jij hier nonchalant naar binnen en je danste *Juliet* zo sterk ... Het leek bijna te mooi om waar te zijn!'

Enrico nam haar hand vast. Erika voelde zich erg ongemakkelijk. Kon de choreograaf geen afstand bewaren?

'Wie weet hoever jij het nog kunt schoppen! Eerlijk gezegd denk ik zelfs dat jij *Juliet* zou kunnen dansen. Ook al heb je nog maar vijf dagen de tijd.'

'Dat weet ik niet', zei Erika onzeker.

'Niet zo bescheiden. Jij draagt de sleutel van mijn droom. Jij kan naast *Romeo* de perfecte *Juliet* worden, voor mij en Jianna.'

Erika knikte aarzelend en dacht aan de woorden van Andreas: 'Hou je koest, onopvallend.' *Juliet* dansen was een vergiftigd geschenk. Ze zou in de kijker lopen en in het vizier komen van een onbekend en gruwelijk monster. Erika kon alleen maar hopen dat de choreograaf nog van gedachten zou veranderen, en haar tenminste een paar dagen rustig zou laten meedansen met het ensemble voordat hij haar tot *Juliet* zou bombarderen.

Maar Enrico glimlachte bij het idee. Het vuur brandde fel in zijn donkere ogen.

'Maar ik verwacht perfectie van je, toewijding, dag en nacht. Geen fratsen zoals daarnet, met Violetta. Begrepen?'

'Natuurlijk, meneer Moretti.'

'Want ik beloof je één ding. Als je mij in de weg loopt en mijn droom verknoeit, dan maak ik je carrière kapot. Hoe goed je *Juliet* ook danst!'

Erika durfde zelfs niet te knikken of weg te kijken. Enrico zou alles geven voor de perfecte *Romeo & Juliet*. Hij was bezeten door het verhaal, door perfectie. Hij vervloekte de rampspoed die hem de afgelopen weken was overkomen, het monster dat hem dwars zat ...

Enrico wist niet meer van wijken, hij zou geen *nee* meer dulden nu hij Erika had zien dansen. Hij moest en zou doorzetten. Zijn blik werkte hypnotiserend.

'Mag ik nu gaan?' fluisterde Erika bang. Enrico knikte, waarop het meisje zo snel ze kon zijn kantoor verliet.

Enrico staarde Erika na en drukte een toets van zijn telefoon in die op zijn bureau stond.

'Kom je naar mijn kantoor? Nu graag.'

Aan de andere kant van de lijn werd niet geantwoord. Een klik vertelde Enrico dat de boodschap begrepen was en de telefoon weer was opgehangen.

Enrico liep naar zijn prachtige dressoirkast. Hij wreef met zijn vinger over het oppervlak en controleerde of er geen stof aan bleef kleven. Perfect. In het midden van de lage kast stond het enige object

dat zijn stijlvolle, kale kantoor een natuurlijke touch gaf: een slanke modernistische vaas met een twaalftal rode rozen erin. De bloemen waren uitgedroogd en verwelkt, maar als Enrico eraan snoof kon hij de fijne geur nog gemakkelijk opnemen en door zijn bloed laten stromen. Shakespeare had niet gelogen, en het was bovendien een van Enrico's lievelingscitaten uit *Romeo & Juliet*:

'A rose by any other name would smell as sweet.'

'Al veranderde de roos haar naam of kleur, ze bleef net zo zoet van geur.'

De choreograaf grinnikte bij zijn slimme bedenking, dat dit oer-klassieke citaat van Shakespeare net zo goed gold voor Erika Fabiano. Enrico kon nog geen hoogte krijgen van het roodharige meisje: wie ze was, of welk verleden ze met zich meedroeg.

'Maar zelfs al droeg Erika Fabiano een andere naam of had ze een ander verleden, ze zou nog steeds even adembenemend dansen als daarstraks tijdens de repetitie.'

Hij kreeg een nieuwe kans om zijn droom waar te maken. De perfecte voorstelling. Waarom zou Enrico zich zorgen maken? Hij vervloekte zichzelf dat hij zo'n *controlfreak* was en zo'n piekeraar.

Hij genoot van de stilte en staaarde naar de enige muur in zijn kantoor die volhing met ontelbare herinneringen uit zijn rijke carrière als balletdanser en choreograaf. Affiches, krantenknipsels en de oude pastelkleurige poster waarop een foto te zien was van hem en Jianna toen ze achttien waren. In sierlijke letters stond er *Romeo & Juliet* boven gedrukt. Enrico zweefde op een roze wolk terug naar het verleden, naar de tijd dat hij en Jianna nog een legendarisch danspaar waren. Veel te lang geleden.

Helemaal in de hoek van de kamer hing een oude zwart-witfoto, laag tegen de grond. Enrico moest knielen om de oude beeltenis van zijn oma te kunnen zien. Haar witte krullen perfect gekapt, haar kleren netjes, saai en onberispelijk, en in haar ogen die typische strenge blik.

Hij haatte haar voor elke keer dat Enrico straf kreeg als hij een pasje verkeerd had gezet tijdens de balletles. Ze nam met niet minder genoegen dan absolute perfectie. Liefde betekende voor haar

streng zijn en haar kleinzoon drijven tot het uiterste van zijn kunnen. Hij verfoeide haar, al wist hij dat zij hem had gebracht waar hij nu was. Aan de top. Zijn oma had hem geleerd om perfect te zijn. Enrico mocht niet bezwijken onder de druk. Hij *moest* schitteren!

Het korte, krachtdadige kloppen aan de deur schudde Enrico uit zijn dromen. De Zucht stond in de deuropening en keek Enrico vragend aan.

‘Zo’n ruzie als vanmiddag kan ik missen als kiespijn’, zei Enrico. ‘De voorstelling is te belangrijk. Doe me dus een plezier en houd Erika Fabiano extra in de gaten.’

De Zucht knikte en grijnsde mysterieus voordat hij weer naar buiten liep. *Met alle plezier!*

Enrico kon voor het eerst sinds een paar dagen weer glimlachen. Het meisje met het rode haar was voor hem een geschenk uit de hemel. Na alle problemen kon zij Enrico’s droom redden ... als ze zich tenminste aan zijn regels hield.